

Kristi himmelfartsdag 2026

Salmer: 752, 536, 260, 13, 257

Sl 113; (ApG 1, 1-11); Luk 24, 46-53

Kære konfirmand,

For mange år siden – i 801 - kom en lille dreng til verden i Picardiet i Frankrig. Da han var fem år, døde hans mor, hvorefter han blev sat i kloster. Drengen var et meget fromt barn, der drømte om Gud og fik åbenbaringer, og han blev snart klar over, at han ville gå klostervejen. Så han blev allerede som ung munk, og på et tidspunkt blev han sendt i kloster i Sachsen, hvor der stadig skulle missioneres for kristendommen. Her begyndte han at forberede det, der skulle blive den kristne mission i Norden. Den unge mand hed Ansgar, og nu skal vi høre, hvad der videre skete: Den danske konge, Harald Klak, lod sig - sandsynligvis af politiske grunde – døbe ved den frankiske konge Ludvig den

frommes hof. Her følte man sig ikke sikker på, at Harald ville holde fast i sin tro og sit dåbsløfte. Derfor sendte man Ansgar og nogle andre munke med ham, så de kunne minde ham om, hvad han var gået ind til, og så skulle de også sørge for kristendommens udbredelse i Danmark. I efteråret 826 drog de med kongen, som ikke brød sig om dem og behandlede dem derefter, og da han også levede et omflakkende liv, var det vanskeligt at finde ro til at missionere. Ansgar og hans folk nåede i første omgang ikke andet end at danne en kristen skole for 12 drenge, hvoraf de fleste var løskøbte trælle, og snart blev missionen afbrudt. I de følgende år kom Ansgar til Sverige, hvor han blev bedre modtaget, ja, det gik så godt, at han på et tidspunkt blev belønnet med en udnævnelse som ærkebiskop over Hamborg. Det lyder bedre, end det var; det lader til, at der med embedet ikke fulgte så meget andet end den fine titel, og Hamborg var dertil en meget udsat by. Det fik Ansgar at føle, for danskerne var ikke sådan at omvende; den hedenske Horik fordrev Harald Klak og blev konge i stedet. Kong

Horik drog på et tidspunkt i ledning op ad Elben, hvor han hærgede Hamborg, satte ild til Ansgars kirke, som han forinden havde røvet, ødelagde klosteret og brændte dets bøger af. Selv måtte Ansgar flygte halvnøgen og fik kun reddet nogle beretninger om hellige mænd og kvinder. Oven i det fik han at vide, at svenskerne havde ombestemt sig i forhold til kristendommen og smidt hans missionærer ud af landet. MEN Ansgar gav ikke sådan op, og på et tidspunkt lykkedes det ham ved dygtigt politisk håndværk - for det skulle kirkens mænd kunne dengang - at gøre kong Horik mildere stemt, så han tillod Ansgar at bygge en kirke ved Hedeby og senere i Ribe. Sverige vendte han også tilbage til, og sådan fik Ansgar navn af Nordens apostel.

Ham fejrer vi i år, hvor det 1200 år siden, han første gang kom til Danmark, og jeg skal vende tilbage til Ansgar, for hans mission er resultatet af det evangelium, vi netop har hørt, og hvor jeg ønsker, at du på din konfirmationsdag skal lægge dig disse ord på sinde: »Fyldt med glæde.« Det var det, disciplene var, da de

vendte tilbage til Jerusalem, efter at Jesus var faret op til sin fader i himlen, og vi hører, at de hele tiden holdt til i templet og lovpriste Gud. »Hele tiden« betyder ti dage frem til pinse, hvor de endelig blev fyldt af Helligånden og fik kraft og mod til at gå ud i verden og fortælle om Gud. Vi skal ikke være her i kirken frem til pinse, og det ved jeg, at du er glad for, men vi skal lovprise Gud, fordi vi kan samles om hans guddommelige ord. Og det guddommelige ord, vi hører, er, at Jesus som sin sidste gerning på jorden løftede sine hænder og velsignede de mennesker, der skulle prædike omvendelse til syndernes forladelse for alle folkeslag. Han velsignede dem, ja, og de havde brug for det, for det budskab, de skulle forkynde, lyder i vore øren ikke umiddelbart som en sællert. Mennesker kan nu engang ikke lide at høre, at de er syndere; det kunne de ikke dengang, bare tænk på Harald Klak og Horik, vi er heller ikke meget for det nu, men dog er det et velsignet budskab, for det handler jo om, at vor synd ikke længere tilregnes os. Den velsignelse der bliver ved med at flyde til alle, som

trænger til den, og som derfor har øjne og øren for, at den findes. Vi kan vide, at den findes, fordi Gud på et bestemt tidspunkt i historien blev menneske i Jesus Kristus. Han kom til os, for at vi skal kende hans sande, nådige og barmhjertige vilje: At Gud vil kalde skrøbelige mennesker til sig med alt, hvad vi rummer. Alt i vort liv oplyses således af det liv, han levede, da han besøgte menneskenes verden, for himlen lukkede sig ikke efter ham. Det er let at glemme, fordi kristendommen er blevet så almindelig en del af vor hverdag, men når vi tænker på, hvor meget, der skal til for at få sit budskab ud i dag, hvis man har et eller andet, man vil sælge eller ønsker, nogen skal høre eller se, så er det faktisk u-troligt, at vi kan kalde os kristne i dag. Prøv engang at tænke på udgangspunktet: en dreng fødes i en lille flække i et lillebitte folk i et lige så lillebitte, besat land af et ganske almindeligt, ungt par. Han får navnet Jesus, der svarer til det danske Jens, altså et almindeligt navn. Han vokser op, får små søskende og oplæres som håndværker. På et tidspunkt drager han ud i

landet for at prædike og samler nogle folk omkring sig, som han oplærer. Han har ganske vist nogle særlige evner, så han kan helbrede syge og sågar vække døde til live, men til alle tider har der været folk med særlige evner, og de er ikke blevet kendt på samme måde. Imidlertid gør Jesus sig uvenner med alle, der har noget at sige og bestemme, og han ender med at lide en forbryders død på et kors. Færdig med ham. Så sker der det afgørende, at nogen kommer til graven, hvor han blev lagt, og ser, at den er tom. og Pludselig er der mange, der har set den opstandne, han er sammen med sine disciple næsten som i gamle dage, og han forlader dem altså også igen på denne særlige dag, som er opkaldt efter hans himmelfart. Der var ingen aviser, ingen fjernsyn eller sociale medier, og de, der nu skulle fortælle om ham, kunne kun ét sprog, og sandsynligvis har ingen af dem kunnet skrive. De har endvidere været uformuende og var derfor nødt til at vandre, når de ville ud i verden for at forkynde om den glæde, der boblede i dem. De var glade, fordi han tilgav dem for at være

rigtig dårlige venner, da det hele brændte på og så alligevel gav dem den betroede opgave det var at fortælle hele verden om ham. De vidste sig oprigtigt elsket af Gud selv og oplevede bogstavelig talt, at han løftede dem op fra skarnet og støvet, som de havde gravet sig ned i, for at sætte dem blandt fyrster. Men til at begynde med ville fyrsterne ikke høre på dem og forsøgte at slå dem og deres glæde ihjel; de første kristne var i flere århundreder forfulgte, men det var som om, at alt det brutale, der hændte dem, blot fik budskabet til at sprede sig endnu hurtigere. Til sidst endte det her hos os, og ser man på et kort, så er der langt fra Jerusalem til Nørre Kirkeby. Mange år var da også gået, for den ældste del er fra omkring 1150, små 300 år efter, at Ansgars mission endelig fik fodfæste i landet. Men siden har kirken været en portal til himlen, slægt efter slægt er kommet her i medgang og modgang, og det er altså p.g.a. det, der skete dengang, at vi er samlet her i dag i glæde om Guds ord. Fordi Ansgar insisterede på at blive ved, selv om han mødte så megen

modgang, kom historien om Jesusbarnet til landet. P.g.a. den historie kan vi tro på, at døden ikke skal sejre over os, at den nu kun er en søvn, indtil vi skal stå op og se Jesus Kristus komme gående imod og hilse os med et »Godmorgen«. Det var det, Ansgar troede på, og det var det, der gjorde, at han aldrig gav op. Dit livs vandring er kun lige begyndt, og det er jo ikke sikkert, du bliver missionær, det kan vi ikke alle være. Men vi vandrer alle under de samme vilkår; at Jesus ikke er her, fordi er han hos sin fader, og at vi venter på hans ånd, som kommer og går, og når den kommer, ved vi aldrig, hvor den fører os hen. Vi ved heller ikke, hvor din vej vil føre dig hen, det ved du nok ikke engang selv, men i dag begynder den her i kirken, hvor vi lovsynger Gud, fordi vi er samlet i glæde over, at du skal konfirmeres på Guds ord, og jeg vil ønske dig hans velsignelse på din vej fremover. Må Herren bevare din udgang og indgang fra nu og til evig tid. Må Herren bevare os alle.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, søn og
Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig
Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed.